

Sygn. akt IV U 293/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **J. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 04.11.2016 r.

znak (...)

w przedmiocie **świadczenia rehabilitacyjnego**

odwołanie oddała.

Sygn. akt IV U 293/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. C. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 4.11.2016 r. nr (...), którą organ rentowy odmówił mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Wskazał, że nie zgadza się z decyzją w zakresie pozostawienia emerytury częściowej jako jedynego środka utrzymania do czasu otrzymania pełnej emerytury, a następnie na potrącanie wypłaconej częściowej emerytury z emerytury w pełnej wysokości. Żądał umożliwienia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego.

Strona pozwana - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniosła o oddalenie odwołania.

Strona pozwana wskazała, że decyzją z dnia 4.11.2016 r. odmówiła wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie art. 18 ust. 7 Ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Organ rentowy zarzucił, że na podstawie ww. przepisu świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje ubezpieczonemu, który jest uprawniony do świadczenia emerytalnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. C. w dniu 10.05.2016 r. wniósł o przyznanie mu emerytury częściowej.

Decyzją z dnia 30.05.2016 r. znak (...) J. C. przyznano prawo do emerytury częściowej od dnia 26.05.2016 r. w wysokości 2.041,86 zł.

(**dowód:** dokumenty zawarte w aktach ZUS: wniosek o emeryturę częściową, decyzja z dnia 30.05.2016 r.)

Dnia 25.10.2016 r. J. C. złożył wniosek o świadczenie rehabilitacyjne.

J. C. pobierał wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy od dnia 25.04.2016 r. do dnia 3.05.2016r. oraz zasiłek chorobowy od dnia 4.05.2016 r. do 20.05.2016 r., od 7.06.2016 r. do 24.07.2016 r., od 8.08.2016 r. do 2.10.2016 r. Okres zasiłkowy wnioskodawcy zakończył się z dniem 23.11.2016r.

(**dowód:** bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach ZUS)

Decyzją z dnia 4.11.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

(**dowód:** bezsporne)

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie zostało oddalone.

Podstawą rozstrzygnięcia był przepis art. 18 ust. 7 Ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zgodnie z którym świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje ubezpieczonemu, który jest uprawniony do świadczenia emerytalnego.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie pozostawało, że wnioskodawca ma prawo do emerytury częściowej przyznanej mu decyzją z dnia 30.05.2016 r.

Bezsporne również było, że wnioskodawca podlegał ubezpieczeniom społecznym oraz pobierał wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy oraz zasiłek chorobowy, a nadto – że okres zasiłkowy zakończył się z dniem 23.11.2016 r.

Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy (art. 18 ust. 1 Ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa).

Na mocy art. 18 ust. 7 cytowanej ustawy świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje ubezpieczonemu, który jest uprawniony do świadczenia emerytalnego.

Ocenie Sądu podlegało więc, czy pobieranie przez ubezpieczonego emerytury częściowej wyklucza możliwość pobierania przez niego świadczenia rehabilitacyjnego.

Przepisy cytowanej ustawy nie definiują pojęcia osoby uprawnionej do świadczenia emerytalnego. Z tych względów Sąd dokonał wykładni językowej, a następnie funkcjonalnej i celowościowej cytowanego przepisu.

Zwrócić uwagę należy w pierwszej kolejności, że sformułowanie „emerytura” jest pojęciem szerszym niż „emerytura częściowa” i uzasadnione wydaje się przyjęcie, że pojęcie emerytury częściowej zawiera się w pojęciu „emerytura”. Wychodząc z takiego założenia stwierdzić można, że każda emerytura częściowa jest emeryturą, a więc – uprawniony do emerytury (jak w art. 18 ust. 7), to także uprawniony do emerytury częściowej.

Ponadto ustawodawca w Ustawie o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie różnicuje pojęć „emerytura” i „emerytura częściowa”. Definicji tych pojęć należy więc poszukiwać w Ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 12-27). Ustawa o emeryturach i rentach z FUS stanowi w art. 3, że świadczenia określone w ustawie obejmują emeryturę, w tym emeryturę częściową, a w art. 4 - że użyte w ustawie określenia oznaczają emeryt – osobę mającą ustalone prawo do emerytury, w tym do emerytury częściowej.

Przyjmując więc racjonalność prawodawcy i jednolitość nomenklatury uznać należy, że również na gruncie Ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie różnicuje się pojęcia

emerytury i emerytury częściowej, co prowadziłyby do wniosku, że zarówno pobieranie emerytury jak i emerytury częściowej uniemożliwia skuteczne ubieganie się o świadczenie rehabilitacyjne.

Ponadto zwrócić uwagę należy na linię orzecniczą Sądu Najwyższego odnośnie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w przypadku przysługującego prawa do emerytury. Zgodnie ze stanowiskiem SN wyrażonym w wyroku z dnia 24.08.2010 r. w sprawie sygn. akt I UK 41/10 osobą uprawnioną do emerytury w rozumieniu art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego razie choroby i macierzyństwa jest osoba, która spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia i której prawo do emerytury zostało ustalone decyzją organu rentowego, nawet jeśli uległo ono zawieszeniu z powodu kontynuowania zatrudnienia. Cytowane wyżej stanowisko SN uznać należy za stosunkowo rygorystyczne. Odmawia ono bowiem prawa do świadczenia rehabilitacyjnego nawet w przypadku, gdy prawo do emerytury zostało jedynie ustalone, a następnie zawieszono. W uzasadnieniu takiego stanowiska Sąd Najwyższy wskazał, że cel tej regulacji został wyjaśniony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3.06.2008 r. I UK 405/07. Wyrażono w nim pogląd, że świadczeniem rehabilitacyjnym chroniona jest czasowa niezdolność do pracy dotychczasowej. Przysługuje ono bowiem ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy (art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej). Jest to zatem świadczenie przewidziane „na dokończenie leczenia”, a więc ma na celu zapewnienie pracownikowi materialnego zabezpieczenia na okres prowadzonego nadal leczenia lub rehabilitacji. Świadczenie rehabilitacyjne, zapewniając pracownikowi środki utrzymania w okresie po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego, ale przed stwierdzeniem niezdolności do pracy uzasadniającej prawo do renty jest więc swego rodzaju świadczeniem przejściowym pomiędzy zasiłkiem chorobowym a rentą, a jego zadaniem jest zapewnienie w tym okresie ubezpieczonemu środków utrzymania. Stąd tego rodzaju ochrona ubezpieczeniowa nie przysługuje wówczas, gdy dana osoba w tym czasie, który jest jej jeszcze niezbędny do kontynuowania leczenia lub przeprowadzenia rehabilitacji jest materialnie zabezpieczona, bo ma uprawnienie do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego lub do świadczenia przedemerytalnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia (art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w cytowanym orzeczeniu, przesłanką nabycia prawa do emerytury i renty jest zaś ziszczenie się ryzyka ubezpieczeniowego, jakim jest spowodowane wiekiem lub stanem zdrowia ograniczenie zdolności do pracy zarobkowej. W przeciwieństwie do przesłanek nabycia prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego kryteria przyznania uprawnień emerytalnych i rentowych nie mają jednak charakteru czasowego, a realizowana w drodze wypłaty tych świadczeń ochrona ubezpieczeniowa jest dalej idąca niż ta, jaką zapewniają przepisy ustawy zasiłkowej.

W ocenie Sądu ratio legis przepisu art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej jest pozbawienie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego takich ubezpieczonych, którzy posiadają określone w nim środki materialne, pozwalające utrzymać się w okresie niezbędnym do kontynuowania leczenia lub prowadzenia rehabilitacji.

Tym samym także wykładnia celowościowa przepisu art. 18 ust. 7 powoływanej ustawy przemawia za przyjęciem, że ustalone prawo do emerytury częściowej skutkuje odmową przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania stwierdzić należy, że na gruncie przepisu art. 18 ust. 7 powoływanej Ustawy ustalone prawo do emerytury częściowej skutkuje odmową przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 4.11.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W ocenie Sądu decyzja ZUS była prawidłowa, a okoliczność ustalonego prawa do emerytury częściowej i pobieranie tej emerytury wypełnia przesłanki z art. 18 ust. 7 cyt. wyżej Ustawy.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. odwołanie oddalił, co skutkowało orzeczeniem jak w sentencji.